

seminarium varadiensis

Anul XI
Numărul
5 (73)
FEBRUARIE
2015

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

DESPRE ÎNGERI ȘI LUMEA LOR... (II)

În cartea a 3-a a Regilor, cap. 22,19 Miheia însă a zis: „Am văzut pe Domnul stând pe tronul Său și toată oștirea cerească sta lângă El, la dreapta și la stânga Lui”. Luați împreună, îngerii constituie armata lui Jahwe.

Cuvântul *înger* – fie din limba ebraică (mal'ak), fie din greacă (anghelos) – înseamnă *mesager*, *trimis* cu o însărcinare – oricine este trimis de Dumnezeu sau de un om pentru a îndeplini o misiune, cel care străbate o distanță spațială este numit înger, mesager.

Există îngeri? – o întrebare care este pusă în mod greșit. Prima întrebare pe care trebuie să ne-o punem este aceasta: ne trimite Dumnezeu mesageri pe pământ? Dacă e să ne luăm după Sf. Scriptură, putem afirma că aceasta nu vorbește despre faptul că îngerii ar exista ca ființe de sine stătătoare. În schimb, în același timp, vedem în repetate rânduri că Dumnezeu ne trimite mesageri. Ce sunt totuși îngerii? Catehismul Bisericii Catolice (CBC) spune despre îngeri că „sunt creaturi pur spirituale, netrupești, invizibile, nemuritoare, ființe personale cu inteligență și voință. Ei, contemplându-l fără încetare pe Dumnezeu față în față, Îl preamăresc, Îl slujesc și sunt mesagerii Săi în împlinirea misiunii de mântuire pentru toți oamenii”. (CBC – Compendiu, 60). Tot în CBC se spune că „Biserica se unește cu îngerii pentru a-L lăuda pe Dumnezeu, invocă asistența lor și celebrează în liturgie comemorarea unora dintre ei”. (CBC – Compendiu, 61)

Sf. Toma de Aquino spune că *îngerul este creatura cea mai desăvârșită pentru că este cea mai*

asemănătoare cu Dumnezeu. Îngerii sunt spirite pure, sunt ființele cele mai asemănătoare cu Dumnezeu nu numai în ceea ce privește frumusețea și splendoarea, dar și în ceea ce privește inteligența.

Sf. Părinți spun că îngerii au natură spirituală, dar diferită de cea a lui Dumnezeu. Este vorba de o spiritualitate relativă precum, de exemplu, cea a focului: îngerii, spune Sf. Vasile cel Mare, sunt *foc ne-material* sau *foc și aer* spune Sf. Efrem, în timp ce

oamenii sunt apă și pământ. Sf. Chiril al Alexandriei spune că îngerii sunt creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, precum omul, de fapt mai mult decât omul, dacă ținem cont de natura lor spirituală superioară omului. În ceea ce privește modul de cunoaștere a îngerilor, Sf. Augustin ne-a lăsat o expoziție doctrinară amplă. Îngerii ar fi fost creați în a doua zi a Creației, împreună cu lumina, iar cunoașterea lor provine din participarea la lumina cunoașterii Cuvântului lui Dumnezeu. Ei comunică între ei nu prin cuvinte, ci prin citirea gândurilor. Limba lor se numește *iluminare*. Cu toate că au o cunoaștere superioară

omului, îngerii nu au cunoaștere absolută, totală. Nu sunt atotștiutori, cum este numai Dumnezeu. Sf. Ioan Gură de Aur spune că îngerii sunt împărțiți în cete cerești, în coruri îngerești. Astfel avem: Serafimi, Heruvimi, Tronuri, Domnii, Stăpânii, Arhangheli, Îngeri. După unii sfinți părinți, ierarhia lor provine din rolurile ce le-au primit de la Dumnezeu și de la meritele lor. (va urma...)

Pr. Anton CIOBA
Rector

ÎNTÂLNIREA NOASTRĂ CU ISUS

- continuare din numărul anterior -

Din nefericire, una din urmările păcatului este tocmai această întunecare și orbire sufletească. Putem privi crucifixul fără ca noi să ne considerăm responsabili de acea moarte îngrozitoare, decât poate vag de tot, dacă reflectăm mai profund. Așa cum ne putem gândi la „fiul risipitor” spunând în sinea noastră că acela este altul, nicidecum noi. De aceea, Vestea cea Bună, revelația Crucii, nu-și atinge scopul, decât dacă ne arată cu degetul pe fiecare din noi, dacă ne face să înțelegem astfel că noi suntem trădătorii, fiecare fiind ucigașul lui Isus. Și nu ne putem converti atâta vreme

cât ne credem oameni de omenie, când de fapt suntem ucigași!

Regele David a făcut o faptă nelegiuită trimițându-l la moarte pe Urie ca să-i rămână lui soția acestuia. Proorocul Natan, ca să-l facă să înțeleagă greșeala pe care o făcuse, îi spune o pildă:

„Un bogat avea o turmă mare de oi, iar un biet sărac avea și el o singură oiță. Sosindu-i un musafir, bogatul junghie oița săracului și i-o dădu de mâncare. Auzind această nedreptate David se înfurie și strigă: «Cine a făcut aceasta? Am să-lucid!». Atunci profetul îi spune: «Tu ești acela»”.

Noi încă facem păcate și știm că sunt lucruri rele, după cum și David știa că e un rău a trimite la moarte, dar noi nu ne simțim vinovați, ca David, până ce nu suntem arătați cu degetul: „Tu ești acela!”. Isus Cristos de pe Cruce este acest profet care ne arată pe fiecare din noi cu degetul și ne spune: „Tu ești acela!”. El ne acuză

până când recunoaștem și mărturisim cu Sfântul Pavel: „M-a iubit și s-a dat pe Sine pentru mine.” (Gal. 2,20). Dar atunci, când în fine recunoaștem și mărturisim că noi l-am răstignit prin păcatele noastre, dar mai ales recunoaștem că El ne-a iubit și de bună voie s-a lăsat răstignit pentru noi, abia atunci ajungem să mărturisim adevărul, cel care ne eliberează, ne iartă, ne mântuiește.

Aceasta este convertirea, aceasta este clipa adevărului, clipa în care mărturisim cu Apostolul Petru: „El ne-a ridicat păcatele noastre odată cu trupul său pe lemnul răstignirii, pentru ca noi, izbăvindu-ne de

păcate, să trăim în sfințenie și dreptate. Cu rana Lui ne-am vindecat” (1Pt. 2,24).

Dar la acest nivel noi nu ajungem decât cu greu, căci nu ne convine să ne recunoaștem păcătoși, nu ne place să ne acuzăm; mai degrabă căutăm să ne dezvinovățim, deoarece păcatul este cel care ne face insensibili, nepăsători și chiar dacă știm și șocim că păcatul e o greșală, considerăm că nu e chiar așa de mare, de grav, ba chiar șocim că e ceva firesc pentru noi, niște bieți oameni ce suntem și ne spălăm mâinile ca Pilat.

Ori, din această inconștientă, din această nepăsare, nu ne poate scoate decât harul, lumina adevărului, mărturisirea sinceră că noi am fost aceia care l-am răstignit, dar în același timp mărturisirea că Isus ne-a iertat prin sângele crucii Sale și ne cheamă ca de acum înainte să trăim împreună cu El ca fiii ai lui Dumnezeu, în casa Părintelui care ne primește ca pe fiul risipitor, cu bucuria, îmbrățișarea și sărutarea Sa, și ne schimbă zdrențele noastre sufletești cu care ne prezentăm în fața Sa, cu hainele noi ale virtuților, ne pune în deget inelul dragostei sale și ne invită la ospățul bucuriilor Sale eterne.

Atât de mult prețuiește El întoarcerea și eliberarea mea, încât proclamă în fața universului: „Să ne bucurăm și să ne veselim, căci fiul meu acesta, mort a fost și a înviat, pierdut a fost și s-a aflat” (Lc. 15,32).

Pr. Anton RUS
asistent spiritual

IDEOLOGIA GENULUI

(II)

După părerea doctorului Money, modul de a fi masculin sau feminin nu era decât un fapt, un fenomen cultural. În acea vreme, putea fi doar o ipoteză în medicină pentru a putea depăși lucrurile care nu se cunoșteau, se formulau ipoteze care, treptat - treptat, trebuiau confirmate de unele studii, de cercetări în domeniu și astfel se poate spune că o astfel de ipoteză putea fi acceptată în acea epocă. Însă, pe lângă aceste probleme ale copiilor care se nășteau cu această obscuritate, era o altă problemă care privea persoanele adulte care se simt închise în corpuri greșite, sunt persoanele care se nasc bărbați sau femei, perfecte din punct de vedere genital, dar care simt că posedă o rațiune, un intelect al celuilalt sex. Așadar, avem de a face, încă o dată, cu aceste extravagante ale rațiunii și ale persoanei umane. Natura creează, destul de des, probleme: o femeie cu trăsături genetice feminine (XX)

poate avea o concepție de sine masculină și invers, deci trebuie să ne ocupăm și de acest tip de probleme. Teoria conform căreia cultura este cea care determină, în mod decisiv, modul de a fi masculin sau feminin, a oferit clinicilor drumul spre cercetări pe tema identității de gen. Persoanelor, care erau absolut sănătoase sub

aspect biologic, le erau modificate anumite părți ale corpului și începeau să facă parte din cealaltă categorie sexuală. Prima teorie cu privire la această ideologie a genului se naște în jurul anilor '60 într-o clinică americană. Clinica este închisă pentru că, la un anumit punct, noul director al biroului de cercetare încercă să înțeleagă persoanele care au suferit acest tip de intervenție (erau în mod clar persoane care se simțeau rău cu ei înșiși și cu lumea din jur, așadar aveau nevoie de un ajutor) și, prin urmare, era un sistem mai bun acela de a-ți mutila organele genitale în loc de a încerca o vindecare a acestei percepții a identității de sine pentru că, poate, problema era în altă parte. Făcând aceste cercetări, a descoperit că dificultatea de relaționare în raportul cu ei înșiși și cu cei din jur erau aceleași chiar și după acea intervenție chirurgicală și astfel persoanele respective treceau printr-o intervenție care era dureroasă, costisitoare, penibilă, grea pentru toți cei implicați și totuși fără un rezultat concret, deoarece dacă există o problemă reală în ceea ce privește aceste persoane, trebuie să se găsească soluția potrivită pentru a îmbunătăți starea persoanelor bolnave și nu a adopta soluția cea mai simplă. Lucrurile nu au ieșit cum se spera și de aceea clinica a fost închisă, însă procedura respectivă a continuat în alte țări: a început în Maroc,

apoi în Finlanda și Brazilia și mai recent, acest tip de intervenție, se face încă în Italia unde, totuși, nu face parte din sistemul național. În realitate, se poate spune că această posibilitate de a schimba sexul unei persoane este o iluzie, ne putem considera capabili de a păcăli natura, putem înșela pe alții și chiar pe noi înșine, totuși trăsăturile genetice masculine sau feminine sunt înscrise în fiecare celulă a corpului nostru și nu numai aceste trăsături genetice ci chiar și modul de a fi acea persoană unică și irepetabilă, cum se poate vedea acum din cercetările biologice în care se poate identifica acea specificitate a persoanei, acea amprentă specifică, individuală. Așadar, se poate crea iluzia, într-un anumit fel, de schimbare a sexului însă, fundamental, persoanele rămân exact cele ce sunt și fiecare celulă a corpului dă mărturie a acestei realități.

Doctorul Money insista mult pentru a-și demonstra teoria, însă erau mulți care nu erau de acord cu aceasta, spunând că era imposibil a depăși biologia prin elementul cultural. Ultimele rezistențe ale lumii științifice au fost învinse în 1972 când a fost publicat un caz al unui copil provenit dintr-o pereche de gemeni și care a suferit un accident în care și-a pierdut

organul genital masculin. Ca urmare a sfaturilor doctorului Money, a fost crescut ca și o fată și astfel s-a creat situația experimentală ideală pentru că doi copii, proveniți din același ambient familial, perfect normali, puteau fi crescuți unul ca un băiat și celălalt ca o fată. Dacă lucrurile mergeau bine, avea proba efectivă a unei demonstrații practice că teoria sa era corectă. Într-adevăr, în 1972 ieși acest studiu în care se zicea că teoria sa este corectă pentru că acel „mascul” s-a adaptat perfect la modul de a fi feminin. Această știre s-a răspândit nu numai la nivel științific ci și la nivelul mijloacelor de comunicare în masă și acel fapt de „a fi bărbat sau femeie este un fenomen cultural” a devenit nici mai mult nici mai puțin decât o dogmă. Discursul trebuia să fie considerat închis. Aceste studii, care în realitate erau numai două, unul având ca bază acest experiment și care nu a fost nici măcar revăzut de ceilalți colegi și unul bazat pe o revistă științifică de un nivel inferior, a devenit un pilon important pentru aceasta ideologie a genului.

Cine era acest doctor Money? Era un personaj, cu adevărat, foarte particular deoarece nu era un savant dezinteresat, avea un obiectiv, era un fel de misionar care avea datoria de a deschide o nouă eră, aceea pe

(continuare în pag. 4)

HRAMUL SEMINARULUI „SFINȚII TREI IERARHI”

Sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi Vasile, Grigorie și Ioan a fost prilej de mare bucurie în Seminarul Teologic orădean. Programul hramului a început în seara zilei de joi, 29 ianuarie, cu Slujba Vecerniei celebrată în mod solemn de părintele Anton Vasile Cioba, rectorul Seminarului. Capela Seminarului s-a dovedit a fi neîncăpătoare, cu această ocazie fiind posibilă și venerarea relicvele Sfinților Trei Ierarhi. Prezent la celebrare, Preasfinția Sa Virgil, episcop greco-catolic de Oradea, a subliniat în cuvântul de deschidere imitarea în credință a sfinților sărbătoriți. Tot cu acest prilej s-a sfințit și noul iconostas din capela Tabor a Seminarului.

Bucuria sărbătorii a continuat cu celebrarea Sfintei Liturghii Arhieresti în ziua de vineri, 30 ianuarie, având ca loc Biserica Seminarului. Preasfinția Sa Virgil a reliefat în cadrul predicii importanța strădaniei de a fi lumină, îndemnând seminariștii să fie lumina lumii, să-și asume acest îndemn al lui Isus și să-l actualizeze în societatea zilelor noastre. Preasfințitul a evidențiat patru piloni în formarea preotului de azi: pilonul spiritual, intelectual, apostolic și comunitar. Acești piloni, dobândiți în perioada de formare din Seminar, devin apoi fundament pentru viața de slujire preotească.

Părintele rector a mulțumit tuturor celor care susțin Seminarul orădean și au fost alături de comunitate în aceste momente de sărbătoare, asigurându-i de rugăciunile neîncetate la Maica Preacurată. A urmat agapa frățească la care au participat toți cei prezenți la sărbătoare. Mulțumim Sfinților Trei Ierarhi, încredințându-ne totdeauna ocrotirii lor!

Cristi-Daniel NEAGOE

Anul I

(urmare din pag. 3)

care o vedem azi în jurul nostru: distrugerea tuturor tabu-urilor legate de sexualitate, promovarea noii etici a sexualității recreative și a drepturilor copiilor. În anii '68 era un slogan: „faceți dragoste și nu război”, era această idee ciudată în care, dacă persoanele sunt ocupate cu aceste activități va fi pace în lume. Această teorie a găsit un teren și mai propice în ambientul feministelor care au înțeles imediat ca această teorie le era foarte folositoare în războiul lor, în lupta lor, zicând că dacă acesta este un determinat cultural și nu are nicio legătură cu natura, faptul de a fi subordonate social și cultural, este numai o dorință a bărbaților care vor să le țină închise în casă. Deci, dacă aceste roluri, specifice diferitelor genuri, nu sunt decât o construcție culturală, toate acestea trebuiau distruse și, în mod normal, trebuia oferit un spațiu de activitate mult mai larg femeilor. Chiar și maternitatea poate părea un discurs destul de plan și anume că maternitatea femeii este și ea un fapt, un eveniment cultural care s-a creat de-a lungul timpului deoarece dacă noi luăm ca veridice teoria evoluționismului, teoria big-bang, teoria în care la început era o singură celulă care nu se știe cum a apărut și apoi treptat - treptat a evoluat, este clar că la început nu era bărbat și femeie – era ceva ce s-a creat gradual. Aici apare, însă o „deturnare științifică” condamnabilă, deoarece se trece de la lucruri reale, de la ceea ce este omul în realitate, la teoria acestei evoluții care nu a fost niciodată demonstrată. Până când studiem realitatea umană așa cum se prezintă ea, reușim să găsim și răspunsuri la problemele legate de acest lucru, însă în momentul în care filozofia sau ideea

despre cum ar fi putut fi anumite lucruri, înlocuiesc realitatea, apar și deviațiile de la calea morală. Totuși, în concluzie, aceste roluri, aceste sarcini construite de bărbat trebuiau eliminate.

După părerea feministei Judith Butler, profesoară la Universitatea din California și la Universitatea Europeană pentru Studii Interdisciplinare din Elveția și membru în conducerea *Comisiei Internaționale pentru Drepturile Umane ale Homosexualilor și Lesbienelor*, „genul” este o construcție culturală. Dacă, după aceea, apare ipoteza că „genul” este o construcție independentă în mod clar de „sex”, ceea ce înseamnă că biologia nu are nicio importanță, și „genul” vine ca un artificiu eliberat de orice fel de lanțuri și obstacole iar, în consecință, unei persoane de gen masculin i-ar putea fi conferit fie un corp cu o structură feminină, fie unul cu structură masculină, iar unei persoane de gen feminin i-ar putea fi conferit fie un corp masculin, fie unul feminin. Odată ce identitatea sexuală biologică a bărbaților și femeilor a fost distrusă, nimic nu mai poate împiedica deconstrucția rolurilor sociale și a instituțiilor. Datorită faptului că niciun sector social nu este liber de influențele sexualității bipolare, toate domeniile vieții sociale urmează a fi ținta deconstrucției: căsnicie, familie, rolul de tată și cel de mamă, educație, limbaj, muncă, cultură, religie. Procesul se numește „deconstrucția genului”. Acest raționament însă, nu reușește să găsească nicio logică veridică, este un raționament care nu stă în picioare.

(va urma...)

Florin BODE

Vicerector

VIRTUTEA PRUDENȚEI

„Virtutea este o dispoziție firească și fermă de a face binele. Ea permite persoanei nu numai să facă fapte bune, ci și capacitatea să dea ce are mai bun din sine. Persoana virtuoasă tinde spre bine cu toate forțele ei sensibile și spirituale. Ea urmărește și alege binele prin acțiuni concrete.”

Virtuțile umane sunt atitudini ferme, dispoziții stabile sau perfecțiuni care devin obiceiuri ale inteligenței și ale voinței, acestea orânduind faptele omului, ordonându-i pasiunile și conducându-i comportamentul folosindu-se de rațiune și credință. Astfel, este numit om virtuos, acela care practică în mod liber binele.

Virtuțile morale se dobândesc în mod uman, ele fiind atât originea cât și rezultatul actelor morale bune.

Sunt patru virtuți care joacă un rol de „pivotal”, în latină „cardo”, de aici venind denumirea de cardinale, restul virtuților grupându-se în jurul lor. Virtuțile cardinale sunt: prudența, dreptatea, tăria și cumpătarea. „De iubește cineva dreptatea, ostenele înțelepciunii rodesc sfinte virtuți, căci ea îl învață cumpătarea și prudența, dreptatea și tăria.” (Înț. 8,7). Aceste virtuți apar în nenumărate părți ale Sfintei Scripturi sub diferite nume.

„Prudența este virtutea care dispune rațiunea practică să discearnă în orice împrejurare adevăratul nostru bine și să aleagă mijloacele potrivite pentru a-l înlăptui.”

A nu se confunda prudența cu timiditatea, frica, fățarnicia sau disimularea. Prudența mai este numită și „auriga virtutum” (vizitiul virtuților) întrucât ea conduce celelalte virtuți, indicându-le norma și măsura. Aceasta mai conduce totodată în mod nemijlocit conștiința și judecata. Astfel omul prudent decide și își orânduiește comportamentul după această judecată. Datorită acestei virtuți omul este capabil să aplice fără eroare principiile morale în cazurile particulare și înlătură îndoielile care privesc binele care trebuie făcut și răul care trebuie evitat.

Prudența este considerată ca prima virtute dintre toate celelalte datorită faptului că pe această virtute este bazată întreaga structură ordonată a concepției occidentale despre om. În teza primatului prudenței se observă cel mai clar dintre toate tezele eticii, structura interioară a metafizicii creștine și anume că ființa precede adevărul, iar adevărul precede binele.

În ziua de astăzi în limbaj și gândire, prudența este înțeleasă mai puțin ca o premisă a binelui, și mai mult ca o evitare a acestuia. Astfel afirmația cum că binele este ceea ce este prudent, este înțeleasă greșit. Conform accepției sale, prudența se apropie mai mult de ideea de simplă utilitate decât cea de noblețe. În prezent termenul semnifică conservarea de sine temător calculată sau grija egoistă.

În gândirea contemporană comună, conceptul binelui mai degrabă exclude decât include conceptul prudenței. Se consideră că nu ar exista nicio faptă bună care să nu fie imprudentă și nicio faptă rea care ar fi prudentă. Astfel minciuna sau lașitatea sunt calificate ca

fiind prudente în timp ce curajul și dreptatea, destul de imprudente.

Doctrina clasică creștină, în schimb, afirmă că omul este prudent și bun simultan, astfel prudența face parte din definiția binelui. Afirmă totodată că nicio dreptate sau curaj care să poată contrazice virtutea prudenței, cel care este nedrept fiind simultan imprudent. Deci orice virtute trebuie să fie în mod necesar prudentă.

Prudența este cauza datorită căreia celelalte virtuți primesc titlul de virtute. Virtutea reprezintă capacitatea desăvârșită a omului în postura de ființă spirituală, dreptatea, curajul și cumpătarea devenind și ele desăvârșite ca fiind capacități ale omului, doar în momentul în care acestea își au fundamentul în prudență, sau altfel spus, capacitatea desăvârșită de decizie corectă. Prin capacitatea desăvârșită de decizie corectă, înclinația spre bine ajunge să se situeze în centrul spiritual de decizie a omului, astfel născându-se adevărate fapte omenești.

Prudența este și măsura dreptății, a curajului și a cumpătării. Astfel „decizia prudenței este forma esențială exterioară prin care fapta bună este ceea ce este”. Doar prin decizia prudenței fapta devine dreaptă, curajoasă sau cumpătată. Ceea ce este prudent și ceea ce este bun sunt aceleași lucru, diferind doar prin locul și ordinea înlăptuirii lor, ceea ce este bun, fiind mai întâi de toate prudent. Prin urmare, prudența reprezintă cauza, rădăcina, măsura, firul director al tuturor virtuților morale. Aceasta acționează, conduce și desăvârșește toate virtuțile, toate participând la ea și astfel ele devin virtuți.

Primatul prudenței afirmă că „intențiile bune” și „opina bună” nu sunt suficiente pentru a înlăptui binele, acesta presupunând ca acțiunea omului să fie în conformitate cu situația reală. Prudența nu se ocupă de scopul final al vieții omenești ci de căile care duc la acest scop. Specificul prudenței este acela de raportare la domeniul mijloacelor și a căilor și la cel al realităților. În calitate de „natură dreaptă” prudența are rolul de a percepe realitatea și de a porunci voinței și acțiunii. Prudența nu este totuși doar cunoaștere, de a ști exact, ci este vorba de cunoașterea realității în vederea transformării în decizie prudentă care se exercită nemijlocit în înlăptuire.

În concluzie, prudența este „mama” tuturor virtuților omenești. Este acea putere de întipărire ocrotitoare și hotărâtoare a spiritului nostru, care transformă cunoașterea realității în punerea în fapt a binelui. Prudența conține în sine umilința percepției tăcute, fidelitatea memoriei, arta de a lăsa să ni se spună ceva, pregătirea trează în fața neașteptatului. Înseamnă seriozitate ezitantă, filtrul reflecției și curajul pentru a definitivă o decizie. Mai înseamnă totodată curățenia, cinstea și sinceritatea imparțialitatea ființei.

„Prudența este acea lumină a existenței morale despre care se spune într-una din cele mai înțelepte cărți ale Orientului că i s-ar refuza aceluia care se privește pe sine”.

Petru-Cristian BONȚE
Anul IV

CALENDAR MUZICAL DE FEBRUARIE

În calendarul muzical al lunii februarie, un nume parcă le eclipsează pe toate celelalte, în ce privește strălucirea: Giuseppe Verdi. Din creația sa, seminariștii au avut ocazia nu numai să asculte, dar să și participe la montarea de la Oradea a operei „Aida”, la începutul lunii octombrie a anului trecut.

Verdi este considerat de mulți ca fiind cel mai „mare” compozitor de operă, deși fiecare compozitor este mare în felul său. Cel mai mare reprezentant al romantismului italian în muzică, Giuseppe Verdi, s-a născut pe 10 octombrie 1813 în satul numit Roncole în provincia Parma, provincie ocupată de armata lui Napoleon la acea vreme. În pătuț fiind, el a evadat „la mustață” de soldații austrieci care au masacrat populația provinciei, după înfrângerea lui Napoleon în 1814. Tatăl său, proprietar al hanului din sat, s-a ascuns cu familia la mansardă și a lăsat ușa întredeschisă la han. Soldații austrieci, beți, s-au întors în cazărmi.

În 1832 se prezintă la Conservatorul din Milano, dar este respins pentru că depășise limita de vârstă pentru un student de conservator. Reîntors la Busseto primește postul de maestru de muzică al comunei și se căsătorește în 1836 cu fiica lui Barezzi, Margherita, cu care are doi copii, Virginia și Icilio.

Prima sa operă, „Oberto, conte di San Bonifacio”, comandată de La Scala, a fost bine primită în 1839. La Scala a comandat „Nabucco”, realizat în 1842. Acesta a fost primul triumf al lui Verdi. El a fost recunoscut ca un compozitor național. După „I Lombardi alla prima crociata” (1843), Verdi oferă publicului „Ernani” (1844), „Macbeth” (1847), „Louisa Miller” (1849). Compusă în 1851, „Rigoletto”, i-a adus o faimă internațională. „Il Trovatore” (1852) și „La Traviata” (1853) i-au adus comisioane din străinătate. „Vecerniile siciliene”, lucrare inspirată de masacrul făcut de francezi în Sicilia în 1282 (Opera din Paris în 1855), „La Forza del Destino” (St. Petersburg Opera în 1862), noua versiune a operei „Macbeth” (Opera din Paris în 1865), „Don Carlos” (Opera din Paris în 1867). Ismail Pacha din Egipt a comandat în 1871 pentru deschiderea Cairo Opera House opera „Aida”, care a căzut la premieră, fiind un eșec total. Un nou triumf, dar nu ultimul: „Otello” în 1887, apoi „Falstaff”, în 1893, pe când Verdi avea 80 de ani.

Din creația lui Verdi, „Rigoletto”, „Traviata”

și „Trubadurul” se constituie în ceea ce se cheamă „Trilogia populară”. De altfel, acestea sunt și cele mai jucate titluri din toată creația marelui Verdi.

Cântăreții români au dus faima școlii românești de canto pe toate marile scene lirice de pe mapamond, interpretând rolurile create de el: la Scala din Milano, Metropolitan din New-York, Staatsoper din Viena, Opera Mare din Paris, Covent Garden din Londra, Colon de la Buenos Aires, Hamburg, Los Angeles, San Francisco, Bolshoi de la Moscova. Creațiile neuitate au realizat mari voci românești: tenorul Nicolae Moldoveanu, care ani mulți a fost solist al Metropolitan Opera House din New York în anii 1960 – 1970. Virginia Zeani a fost o legendă a cântului mondial, o „prima donna assoluta”, care acoperea un repertoriu

vast, de la Gilda în „Rigoletto” (soprana de coloratură), până la Leonora în „Trubadurul” (soprana dramatică). A fost declarată ca fiind o Violetta unică în „Traviata” (opera bazată pe romanul „Dama cu camelii” al lui Dumas). Lista continuă cu nume mari ale scenei lirice mondiale: tenorul Ludovic Spiess și mezzo-sopranale Viorica Cortez și Elena Cernei, baritonii Nicolae Herlea, Octav Enigărescu, David Ohanesian și, mai târziu, Alexandru Agache și sopranele Marina Krilovici la Atena și în toată Europa, Eugenia Moldoveanu la Tokyo și în toată lumea, Ileana Cotrubaș, Mariana Nicolesco, iar mai recent Nelly Miricioiu, Leontina Văduva, Simina Ivan și celebra Angela Gheorghiu. Cu toții au dus faima României în toate

colțurile lumii și pe toate scenele mari de operă.

Nu trebuie uitat marele dirijor Ionel Perlea în anii '50 – '70 ai secolului trecut și Alexandru Badea și Ion Marin mai recent, precum și marele regizor Andrei Șerban cu producții de operă în toată lumea. De altfel, trebuie să menționez și faptul că aproape că nu există orchestră de operă în Europa și în Statele Unite, în care să nu existe cel puțin un instrumentist român.

Suntem datori să fim recunoscători tuturor acestor mari suflete, care și-au sacrificat sănătatea și viața personală, pentru a da viață pe scenă personajelor marelui Giuseppe Verdi! Trebuie, de asemenea, să îi mulțumim Creatorului pentru creația Sa în materie de operă, pentru marele și unicul Giuseppe Verdi.

Viorel BĂDICEANU

Anul I

„CE POT SĂ FAC PENTRU A MOȘTENI VIAȚA VEȘNICĂ”?

Sunt cuvintele tânărului bogat adresate Mântuitorului nostru Isus Cristos, care îi răspunde: „Vinde tot ce ai și urmează-Mă!” (Luca 18, 18-27).

Desigur că atunci când auzise aceste cuvinte, tânărul s-a întristat pentru că era foarte bogat și, după cum bine știm, noi, oamenii, suntem foarte strâns legați de bogățiile materiale. Ceea ce nu este deloc bine. Noi trebuie să ne adunăm bogății sus în cer. Bogății care nu

acea care au bogății.” De ce a spus acestea? Pentru că după cum bine știm, bogăția în general întunecă mintea omului, îl face să nu mai gândească limpede, îl face să creadă că nu mai are nevoie de nimeni, nici chiar de Bunul Dumnezeu. Omul devine egoist. Și astfel, bogăția se transformă într-o unealtă a diavolului, împotriva sa.

Și Sf. Vasile cel Mare, înainte de a deveni ascet, și-a împărțit toată averea săracilor, fiind conștient că ea reprezintă o piedică în urcușul spiritual. Probabil acum ne vom pune întrebarea: cum a putut supraviețui acest om fără un ban în buzunar? Răspunsul ni-l dă însuși Isus Cristos: „*Că acelora care caută Împărăția lui Dumnezeu, toate celelalte de care au trebuință li se vor adăuga.*”

Revenind la cuvintele Mântuitorului, putem să ne dăm seama că totuși, și aceia care au bogății pot intra în Împărăția Sa. Dacă omul, în calitate de administrator al averii

se pierd, care nu ni se pot fura niciodată, pentru că viața este o călătorie spre veșnicie, în urma căreia nu rămâne nimic. La fel cum nici în urma unei corăbii care trece pe valurile mării și în spatele ei nu lasă nicio urmă. Și la Sfânta Liturghie, preotul spune la un moment dat: „*Sus să avem inimile!*” De asemenea, la imnul heruvic cântăm: „*Toată grija cea luminează de la noi s-o lepădăm*”, Prin aceste îndemnuri, se caută a ridica gândul credincioșilor de la cele pământești, a cugeta la cele de sus și nu la cele de pe pământ.

Bogățiile pe care ni le adunăm trebuie să fie pentru cer. Acolo le vom afla atunci când ne vom prezenta în fața Supremului Judecător. Însă bogățiile materiale vor rămâne aici pe pământ. Nu vom lua cu noi niciuna din ele. Cum putem să ne adunăm bogății în patria cerească? Este foarte simplu. Prin faptele pe care le săvârșim aici pe pământ. Aici este timpul să ne preocupăm de sufletul nostru. Să ne îmbogățim în cele spirituale și nu materiale.

Mântuitorul îi spuse acestui tânăr la un moment dat: „*Cu greu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu*

sale, știe să-și împartă averea și cu ceilalți care au nevoie, ea se transformă într-un dar de la Dumnezeu. Însă câți suntem aceia care știm să împărțim și cu ceilalți?

Sf. Ioan Damaschinul spunea: „*Sărac nu este acela care se retrage în singurătate pentru a-L sluji pe Dumnezeu, - aici făcea referire la călugării care îmbrățișează sihăstria, renunțând la lume, la bogății, dăruindu-se pe deplin Domnului - ci sărac este acela care moare într-un palat fiind înconjurat de soție, de prieteni, copii și nu a fost înveșmântat cu mantia virtuții*”, referindu-se la înclinația spre a face bine.

Adevăratul bogat este acela care se îmbogățește spiritual, deoarece fericirea lui este veșnică, pe când fericirea aceluia care se îmbogățește din punct de vedere material este trecătoare. Noi de care fericire dorim să avem parte: de cea trecătoare sau de cea veșnică?

Robert – Antoniu BOGDAN

Anul III

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

Sărbătoarea Întâmpinării Domnului nostru Isus Cristos am putea spune că întregește și confirmă încă o dată ciclul „Naștere – Epifanie”, ce ne vorbește, ne demonstrează adevărul. Acest adevăr este însăși venirea Mântuitorului, Nașterea lui Isus Cristos, atât de necesară pentru răscumpărarea întregii omeniri:

„S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce” (Fil. 2, 7-8).

Textul scripturistic al Evangheliei după Luca (2, 22-40), relatează această scenă a „Întâmpinării Domnului”. În text ni se vorbește despre Simeon care îl întâmpină pe Mântuitorul. După relatarea evangheliei, Simeon este prezentat ca „un om drept și evlavios care aștepta mângâierea lui Israel și Spiritul Sfânt era asupra lui” (Lc 2,26).

Tot în evanghelie aflăm că îngerul Domnului îi revelase lui Simeon faptul că el nu va gusta moartea până ce nu-l va vedea pe Cristos Domnul. Din îndemnul Spiritului Sfânt, iată că în acea zi Simeon vine la Templu pentru a se îndeplini ceea ce i se promisese. Înaintat în vârstă aștepta cu nerăbdare acest moment și iată că acesta se împlinește! Îl ia pe prunc în brațe și binecuvântează pe Dumnezeu zicând: „Acum slobozește-l pe slujitorul tău, Stăpâne, după cuvântul tău, în pace, căci au văzut ochii mei mântuirea ta, pe care ai pregătit-o înaintea tuturor popoarelor, lumină spre luminarea neamurilor și slava poporului tău,

Israel!” (Lc. 2,29-32).

O primă învățătură pe care am putea-o extrage din exemplul dreptului Simeon este aceea de a nu ne îndoii de lucrarea lui Dumnezeu și de a aștepta răbdători împlinirea lucrării și, odată împlinită, să Îl mărim pe Dumnezeu precum el. Mereu trebuie să ne aducem

aminte de Dumnezeu și să Îl preamărim continuu, nu doar atunci când ni se întâmplă ceva bun în viața noastră.

Această sărbătoare, chiar dacă încheie și ne vorbește ultima dată de Nașterea Domnului, are un rol extrem de important, acela de a prevesti sărbătoarea cea mare: Paștele - Patima, Moartea și Învierea, adică Mântuirea cea mult așteptată, nu numai de dreptul Simeon, ci și de întreg poporul lui Israel.

Vedem apoi un al doilea personaj, o femeie cu numele de Ana (Proorocița). Această femeie era văduvă, cu teamă de Dumnezeu, trăindu-și viața la Templu, vorbind despre Isus: „Fiind

prezentă și ea, îl mărturisea pe Dumnezeu și vorbea despre copil tuturor celor care așteptau eliberarea Ierusalimului” (Lc. 2, 38).

Să ne ajute Bunul Dumnezeu ca și noi să fim cu credință și dreptți înaintea Lui și să o luăm ca exemplu pe această Proorociță Ana, de a-L vesti neîncetat tuturor celor ce au nevoie de El.

Bogdan MIHEȘ

Anul III

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Anton CIOBA

Redactor: Antoniu SUCIU

Din redacție: Cristian BONȚE, Mihaela DANCIU, Andrei MOTYKA, Cristian NEAGOE, Antoniu SUCIU

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic,
Parcul Traian, 20, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminaroradea@yahoo.com

www.seminaroradea.ro

